

Arrest

nr. 180 645 van 12 januari 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten X
tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 26 november 2014 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 oktober 2014 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard, van twee beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13) en van twee beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot het opleggen van een inreisverbod (bijlagen 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. VAN ROEYEN, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden, via een op 10 mei 2013 gedateerd schrijven, een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 16 oktober 2014 de beslissing waarbij de aanvraag van verzoekers om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd, onontvankelijk wordt verklaard. Hij nam dezelfde dag ten aanzien van beide verzoekers ook een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

De beslissing van 16 oktober 2014 waarbij verzoekers' aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, die hen op 28 oktober 2014 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 16.05.2013 werd ingediend door:

[S.A.] [...]

[S.G.] [...]

Nationaliteit: Kosovo

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 28.10.2009 met een beslissing van weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

De duur van de procedure - namelijk 8 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene (met name: het medisch attest d.d. 04.01.2013 en het feit dat mevrouw aan een ernstige chronische ziekte lijdt) dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012). Het staat betrokkene steeds vrij een aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door het KB van 24.01.2011 (B.S. 28.01.2011): via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel.

Uit het administratief dossier van betrokkenen blijkt dat zij reeds viermaal een aanvraag 9ter indienden. De aanvraag 9ter d.d. 14.03.2013 werd afgesloten met een ongegronde beslissing d.d. 20.05.2014. De medische el[em]enten werden dus reeds ten gronde behandeld en niet weerhouden door de bevoegde dienst. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens deze procedures naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie.

De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Ook het aangehaalde art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM.

Ook de verwijzing naar de toestand in Kosovo (waar de administratie met enorme technische problemen kampt en waar er corruptie zou heersen) vormt geen buitengewone omstandigheid, aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in het land en betrokkenen geen persoonlijke bewijzen leveren. Het gaat om een algemene bewering die niet wordt toegepast op de eigen situatie.

Bijna elke migrant - zowel asielzoekers, uitgeprocedeerde asielzoekers of migranten zonder papieren - die naar zijn land wil terugkeren komt in aanmerking voor een vrijwillige terugkeer. Het "vrijwillige terugkeerprogramma" bestaat uit een vliegtuigreis naar het herkomstland, meestal een terugkeerprijs en eventueel een bijkomende reïntegratieprijs. Reïntegratieprijs kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. In België is Fedasil - het federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers - de verantwoordelijke overheidsinstantie voor de vrijwillige terugkeer. De praktische organisatie van de terugreis naar het herkomstland wordt uitgevoerd door IOM (de Internationale Organisatie voor Migratie). Het argument dat betrokkenen geen geld hebben om de reis te betalen evenals het feit dat zij in een uitzichtloze situatie zouden komen wegens gebrek aan huisvesting en financiële middelen, kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Wat betreft het aangehaalde argument dat deze kosten integraal dienen terugbetaald te worden aan de IOM wanneer zij binnen een periode van vijf jaar naar België zouden terugkeren; deze formule is van toepassing voor alle vreemdelingen die een beroep doen op de bestaande programma's van de IOM en bijgevolg kan voor hem geen uitzondering worden gemaakt. Verder is het aan betrokkenen om aan te tonen dat het bijzonder moeilijk of onmogelijk is om terug te keren naar het land van herkomst. Het feit dat betrokkenen de eventuele kosten moeten terugbetalen kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien ze de terugreis niet bijzonder moeilijk maken.

Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij zouden kunnen verblijven. Betrokkenen verbleven immers ruim 34 jaar (voor mevrouw) en 36 jaar (voor mij[n]heer) in Kosovo en hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit problemen gehad hebben met justitie en dat zij een blanco strafregister hebben zodat met zekerheid gesteld kan worden dat zij geen gevaar vormen voor de openbare orde en veiligheid, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van betrokkenen - nl. dat betrokkenen reeds goed Nederlands zouden praten, dat ze een grote vrienden- en kennissenkringen zouden hebben, dat betrokkene bereid is eender welke job te aanvaarden en dat zij getuigenverklaringen en attesten van gevolgde taallessen voorleggen - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

De bevelen om het grondgebied te verlaten, die verzoekers op 28 oktober 2014 werden ter kennis gebracht, bevatten de volgende motivering:

"[...]"

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 25.01.2013, aan betrokkene betekend op 31.01.2013."

Deze bevelen om het grondgebied te verlaten vormen de tweede en de derde bestreden beslissing.

De beslissingen tot het opleggen van een inreisverbod, die verzoekers ook op 28 oktober 2014 werden ter kennis gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"[...]

wordt een inreisverbod voor twee jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 16.10.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod twee jaar omdat:

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 25.01.2013, aan betrokkene betekend op 31.01.2013.

Er wordt aan betrokkene een termijn van twee jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven daar betrokkene, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen heeft om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 16.05.2013."

Deze beslissingen vormen de vierde en de vijfde bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te hunnen laste te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1.1. Verweerder werpt op dat niet blijkt dat er enige samenhang bestaat tussen de eerste bestreden beslissing en de tweede tot en met vijfde bestreden beslissing en het beroep derhalve slechts ontvankelijk is in de mate dat het is gericht tegen de eerste bestreden beslissing.

3.1.2. De Raad stelt vast dat verzoekers in één verzoekschrift zowel een beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf wordt afgewezen als twee beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en twee beslissingen tot het opleggen van een inreisverbod aanvechten. In het belang van een goede rechtsbedeling dient diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering evenwel een afzonderlijk geding aan te spannen om alzo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (R. STEVENS, *Raad van State I. afdeling bestuursrechtspraak, 2. Het procesverloop*, Brugge, die Keure, 2007, 65). Verscheidene vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering. In casu tonen verzoekers de samenhang tussen de eerste bestreden beslissing enerzijds en de tweede tot en met vijfde bestreden beslissing anderzijds, die op grond van een andere juridische en feitelijke basis werden genomen, niet aan. De Raad merkt ook op dat de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de tweede tot en met vijfde bestreden beslissing hierdoor in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt immers niet tot de vaststelling dat verzoekers tot enig verblijf zijn gemachtigd of toegelaten en dat de motieven die aan de basis liggen van de bevelen om het grondgebied te verlaten en de inreisverboden automatisch kaduuk worden.

In deze omstandigheden, nu verscheidene vorderingen die niet samenhangen in één enkel verzoekschrift worden ingesteld, is enkel het beroep ingesteld tegen de eerst vermelde bestreden beslissing, die in casu ook kan worden weerhouden als de belangrijkste, ontvankelijk en dienen enkel de middelen die gericht zijn tegen deze beslissing te worden onderzocht (RvS 4 januari 2012, nr. 217.105).

3.2. De Raad merkt, ten overvloede, op dat het niet betwist is dat aan verzoekers meer recente bevelen om het grondgebied te verlaten werden ter kennis gebracht die niet het voorwerp uitmaken van enige procedure en derhalve definitief in het rechtsverkeer aanwezig zijn en dat de geldigheidsduur van de inreisverboden die op 28 oktober 2014 aan verzoekers werden betekend reeds is verstreken, zodat hoe dan ook niet blijkt dat zij nog enig actueel belang hebben bij de nietigverklaring van de tweede, derde, vierde en vijfde bestreden beslissing. Verzoekers raadsman weerlegt deze vaststellingen ter terechtzitting niet.

4. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

4.1.1. Verzoekers voeren in een eerste middel aan dat de redelijke termijn om een beslissing te nemen werd overschreden.

Zij verschaffen de volgende toelichting:

“Doordat de bestreden beslissing pas genomen werd na een termijn van 1 jaar en 5 maanden na de indiening van de aanvraag, zonder hiervoor een aannemelijke uitleg te geven.

Terwijl de vereiste van de redelijke termijn impliceert dat een bestuurlijke overheid voor een beslissing slechts die tijd mag nemen die nodig is om op zorgvuldige wijze met kennis van zaken te beslissen, rekening houdend met de complexiteit van de zaak en het gedrag van de bestuurde.

Zodat de bestreden beslissing de vereiste van de redelijke termijn schromelijk heeft overschreden.

Toelichting:

Verzoekende partijen dienden de betreffende aanvraag in op 16 mei 2013.

Teneinde te onderzoeken of in een bepaald geval de redelijke termijn werd overschreden dienen volgende aspecten te worden onderzocht:

♦ *de complexiteit van de zaak: verzoekende partijen zijn van oordeel dat hieromtrent weinig kan worden opgemerkt, aangezien de Dienst Vreemdelingenzaken niet over de grond van de zaak geoordeeld heeft, doch louter over de ontvankelijkheid. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft hiervoor klaarblijkelijk 17 maanden nodig, hetgeen schromelijk overdreven is en duidelijk de redelijke termijn schendt.*

♦ *het gedrag van de bestuursde: verzoekende partijen oordelen dat hieromtrent eveneens weinig kan worden opgemerkt: verzoekende partijen dienden naar beste vermogen een aanvraag tot regularisatie in. Verzoekende partijen stelden dus alles binnen hun macht in het werk om de behandeling van de betreffende aanvraag snel te doen verlopen, en stelden geenszins enige vertragsmanoeuvres.*

♦ *het gedrag van het bestuur: het gedrag van de Dienst Vreemdelingenzaken was niet van die aard om de beslissing te bespoedigen: zij ondernam geen actie en berichtte verzoekende partij niet waarom dermate lange tijd geen beslissing werd getroffen. De Dienst Vreemdelingenzaken is dan ook ontegensprekelijk in fout.*

Er kan terzake verwezen worden naar de officiële aanbeveling van de Federale Ombudsman aan de FOD Binnenlandse Zaken, waarbij de Federale Ombudsman verzocht om de aanvragen tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging te behandelen binnen de redelijke termijn, zoals voorzien in artikel 4 van het Charter voor een klantvriendelijke overheid, met name 4 maanden tot 8 maanden en, in voorkomend geval, te verlengen met de termijn die de betrokkene of een andere overheid nodig had om de door de dienst Vreemdelingenzaken gevraagde informatie, die nodig is om een beslissing te nemen, te verschaffen.

Daar de Dienst Vreemdelingenzaken in casu maar liefst 17 maanden nodig had om louter te beslissen tot de onontvankelijkheid, spreekt het voor zich dat de Dienst Vreemdelingenzaken de redelijke termijn overschreden heeft.”

4.1.2. De Raad benadrukt dat het bestuur elke aanvraag om machtiging tot verblijf aan een afzonderlijk en doorgedreven onderzoek dient te onderwerpen. In voorliggende zaak hebben verzoekers om aan te geven dat het voor hen niet mogelijk was om terug te keren naar hun land van herkomst om via de reguliere weg een verblijfsmachtiging aan te vragen onder meer verwezen naar de gezondheidsproblemen van verzoekster die reeds werden ingeroepen in het kader van een aantal aanvragen om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. Verweerder heeft, vooraleer een standpunt in te nemen omtrent de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf die werd ingediend via een op 10 mei 2013 gedateerd schrijven, onderzocht welk gevolg er werd gegeven aan de aanvragen om machtiging tot verblijf die om medische redenen werden ingediend. Verweerder diende daarnaast ook de andere gegevens waaruit verzoekers meenden een buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, te kunnen afleiden te onderzoeken en te bespreken. Een termijn van zeventien maanden, om verzoekers' aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd te behandelen, kan, in deze omstandigheden – ook rekening houdende met het feit dat verzoekers niet de enigen zijn die een verblijfsmachtiging aanvragen – niet als onredelijk lang worden beschouwd. Er dient bovendien op te worden gewezen dat de Vreemdelingenwet geen termijn voorziet waarbinnen aanvragen die overeenkomstig artikel 9bis van dezelfde wet werden ingediend moeten worden behandeld. Verzoekers tonen verder niet aan welk belang zij hebben bij het aanvoeren dat de eerste bestreden beslissing eerder had moeten worden genomen. Een eventuele schending van de redelijke termijn zou hoe dan ook niet tot gevolg hebben dat er enig recht op verblijf in hoofde van verzoekers zou ontstaan (RvS 18 februari 2008, nr. 179.757). De beschouwingen van verzoekers omtrent de aanbevelingen van de federale ombudsman doen aan het voorgaande geen afbreuk.

Het eerste middel is, in de mate dat het onontvankelijk is, ongegrond.

4.2.1. In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht en van het recht van verdediging “door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing”.

Hun betoog luidt als volgt:

“Doordat de bestreden beslissing stelt dat er geen buitengewone omstandigheden zijn waarom verzoekende partijen hun aanvraag niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post in het buitenland.

Terwijl de formele en vooral materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 van Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen. De beslissing dient de juridische en

feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motiveringsplicht vervat in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur impliceert dat de opgegeven motieven de genomen beslissing moeten kunnen dragen.

Zodat de bestreden beslissing niet aan deze vereisten voldoet, en derhalve in strijd is met de vereisten en de wil van de wetgever dat een individuele bestuurshandeling duidelijk, nauwkeurig en rechtsgeldig dient te worden gemotiveerd (Raad van State 11 januari 1993, arrest nr. 41.525). Dat de kwestieuze beslissing derhalve niet ten genoegen van rechte heeft aangetoond dat er voldoende redenen voorhanden zijn om de regularisatieaanvraag ongegrond te verklaren.

Toelichting :

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde reeds dat de formele motiveringsplicht impliceert dat er een verplichting bestaat om, zij het impliciet, te antwoorden op de essentiële argumenten van verzoekende partij. Zo deze argumenten op geen enkele manier werden behandeld in de weigeringsbeslissing, werd de formele motiveringsplicht niet gerespecteerd.

Verzoekende partijen vermeldde in de betreffende aanvraag zeer duidelijk dat zij geen niet-precaire verblijfstitel bezitten voor eender welk derde land.

Deze problematiek werd echter niet aangehaald in de betwiste weigeringsbeslissing, laat staan dat zij onderzocht werd. Zulks impliceert een schending van de formele motiveringsplicht.

De motivering van de beslissing is dus manifest gebrekkig en derhalve niet afdoende.

Tevens kunnen de vermelde motieven de genomen beslissing geenszins dragen waardoor ook de materiële motiveringsplicht is geschonden.

De Dienst Vreemdelingenzaken verklaart de regularisatieaanvraag immers onontvankelijk om volgende redenen welke allen door verzoekende partij kunnen weerlegd worden:

- Geen schending van artikel 3 EVRM

De Dienst Vreemdelingenzaken meent de medische elementen dewelke aangehaald werden zonder meer naast zich te mogen neerleggen aangezien deze reeds beoordeeld zouden zijn in de regularisatie 9ter-procedure van verzoekende partijen. De Dienst Vreemdelingenzaken is dan ook van oordeel dat er geen begin van bewijs voorligt dat er een schending van artikel 3 EVRM zou plaatsvinden indien verzoekende partijen verplicht worden terug te keren naar Kosovo om hun aanvraag aldaar in te dienen.

Dat verzoekende partijen bij hun aanvraag evenwel een medisch attest toevoegden van de behandelende arts van eerste verzoekende partij, dr. [R.C.], waarbij deze duidelijk verklaarde dat er een blijvende en strikte follow-up vereist is, zowel klinisch als biochemisch met onder andere monitoring farmacologische spiegels immunosuppressanten. Daarnaast specificieerde dr. [R.C.] dat, moest de behandeling onderbroken worden, dit de acute resectie van de transplantnier tot gevolg zou hebben, wat op zijn beurt het overlijden van eerste verzoekende partij tot gevolg zou hebben.

Dat verzoekende partijen aldus wel minstens een begin van bewijs voorbrachten dat zij bij een terugkeer naar Kosovo het slachtoffer zouden worden van een mensonwaardige behandeling, hetgeen een schending inhoudt van zowel artikel 3 EVRM als artikel 1 van het verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of onterende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10 december 1984, ondertekend door België op 4 februari 1985, bekrachtigd bij wet dd. 9 juni 1999, B.S. 28 oktober 1999.

- Niet bewezen dat zij niet binnen redelijke termijn aan nodige documenten zouden geraken:

De Dienst Vreemdelingenzaken meent dat er de aangehaalde corruptie in Kosovo niet weerhouden kan worden in hoofde van verzoekende partijen, bij gebreke aan persoonlijke bewijzen.

Nochtans kan de Dienst Vreemdelingenzaken niet ernstig voorhouden dat er geen sprake zou zijn van corruptie in Kosovo, die eenieder raakt. De Dienst Vreemdelingenzaken kan immers evenzeer

beschikken over de informatie van de Verenigde Naties, waarin overduidelijk wordt aangehaald dat corruptie één van de grootste problemen in Kosovo is.

In het verslag van 2011 staat te lezen:

“Corruption is often reported in the international community to be an area of vulnerability in the western Balkans and it appears that the people of Kosovo would tend to agree. Results presented in this report show that they rank corruption as the most important problem facing them after unemployment.

Corruption comes in many guises and, in contrast to other surveys that look at people’s perceptions, this survey focuses on the actual experience of administrative corruption and provides information on the nature of bribery and its procedures. This is the kind of petty corruption that affects the daily lives of ordinary people in their dealings with the public administration, the service provider which plays so huge a role in contemporary society that a notable seven out of ten adults in Kosovo interact with it at some point during the course of the year.

Such dealings may be for anything from a medical visit or school enrolment to the issue of a new passport or driving licence but, according to the results of this survey, a significant amount of them are of a dubious variety. On average, 9.4 per cent of the adult population of Kosovo has either direct or indirect exposure to a bribery experience with a public official on a yearly basis.”

(UNODC, “Corruption in Kosovo: bribery as experienced by the population”, 2011.)

Het weze aldus duidelijk dat verzoekende partijen wel degelijk moeilijkheden zouden ondervinden om opnieuw aan de vereiste documenten te geraken om hun aanvraag vanuit Kosovo te kunnen indienen.

Er is in casu geen sprake van een correcte beoordeling van de aanvraag van verzoekende partijen.

Het is bijgevolg meer dan duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij zijn motivering substantieel in gebreke is gebleven en de motiveringsplicht heeft geschonden.”

4.2.2.1. Er dient te worden opgemerkt dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de door verzoekers aangehaalde elementen geen aanleiding geven tot de vaststelling dat er buitengewone omstandigheden bestaan die toelaten te besluiten dat zij hun aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens toegelicht waarom de door verzoekers aangebrachte gegevens niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. Alle door verzoekers aangebrachte gegevens worden hierbij, één na één, op een overzichtelijke en individuele wijze in de eerste bestreden beslissing besproken. De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekers toe om hun rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Verzoekers stellen dat verweerder heeft nagelaten te duiden waarom hij hun stelling dat zij niet beschikken over een “niet-precaire verblijfstitel [...] voor eender welk land” niet aanvaardt. Zij gaan met hun betoog echter voorbij aan het gegeven dat verweerder expliciet heeft gesteld dat uit de door hen aangehaalde elementen niet blijkt dat zij hun aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor “hun verblijfplaats” en verzoekers gaven zelf aan dat zij voorheen in het land waarvan zij de nationaliteit hebben – waarvoor zij dus niet dienen te beschikken over enige verblijfstitel – verbleven. De formele motiveringsplicht impliceert ook niet dat de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn dienen te worden vermeld (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Formele motivering van bestuurshandelingen in Administratieve Rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 1999, 167-168).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet of in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

4.2.2.2. De door verzoekers aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, dient in casu te worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat verzoekers beschikken over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verweerder oordeelde evenwel dat de door verzoekers aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kunnen indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

Verzoekers stellen niet akkoord te gaan met verweeters standpunt dat de medische elementen die werden aangevoerd niet kunnen worden weerhouden ter staving van het bestaan van een buitengewone omstandigheid. Zij benadrukken dat uit een medisch attest dat zij bij hun op 10 mei 2013 gedateerde aanvraag voegden blijkt dat indien verzoeksters medische behandeling wordt onderbroken dit haar overlijden tot gevolg kan hebben. Verweerder heeft evenwel geduid dat deze medische problematiek reeds ten gronde werd onderzocht en niet werd aanvaard als een reden om een verblijfs-

machting om medische redenen toe te staan en er derhalve geen reden is om deze gegevens nu anders te beoordelen. Dit standpunt is niet kennelijk onredelijk. Nu een door verweerder aangestelde controlearts reeds had vastgesteld dat verzoekster kan reizen en dat de medicatie en opvolging die zij nodig heeft ook in haar land van herkomst beschikbaar en toegankelijk is kon verweerder naar de eerdere beoordeling van verzoeksters medische toestand verwijzen om te concluderen dat deze toestand op zich geen reden vormde om te besluiten dat zij haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet zou kunnen indienen via de reguliere procedure. Verzoekers zetten uiteen dat zij, door het neerleggen van een medisch attest, een begin van bewijs aanbrachten inzake het bestaan van risico om slachtoffer te worden van een mensonwaardige behandeling, maar gaan met hun toelichting voorbij aan de vaststelling dat, na een doorgedreven onderzoek van verzoeksters medische situatie, reeds werd vastgesteld dat geen reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling ingevolge het ontbreken van een adequate behandeling in Kosovo kon worden vastgesteld en zij maken niet aannemelijk dat het bij hun aanvraag om machting tot verblijf gevoegde medische getuigschrift nieuwe relevante gegevens bevatte.

Daarnaast lichten verzoekers nog toe dat in een verslag over Kosovo dat dateert van 2011 kan worden gelezen dat corruptie een belangrijk probleem is in dat land en verweerder *“dus niet ernstig kan voorhouden dat er geen sprake zou zijn van corruptie in Kosovo”*. Verzoekers verliezen echter uit het oog dat verweerder niet heeft gesteld dat er in Kosovo geen corruptie zou bestaan, doch slechts dat zij nalieten om hun bewering, dat zij ingevolge het feit dat de administratie in dat land met technische problemen kampt en er ook veel corruptie is niet over bepaalde documenten zullen kunnen beschikken, met de vereiste overtuigingsstukken te onderbouwen. De Raad dient aan te geven dat het toekomt aan de vreemdeling die beweert dat er een buitengewone omstandigheid bestaat om hiervan het bewijs te leveren en dat het niet ter discussie staat dat verzoekers geen stukken aanbrachten waaruit zou kunnen worden afgeleid dat zij niet aan *“de nodige documenten”* – waarbij verzoekers nalieten te verduidelijken welke documenten zij nog dienden te verwerven – zouden kunnen geraken.

De uiteenzetting van verzoekers laat niet toe te concluderen dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

4.2.2.3. Aangezien geenszins wordt aangetoond dat de motivering van de eerste bestreden beslissing gebrekkig, onduidelijk of dubbelzinnig is kunnen verzoekers voorts niet worden gevolgd in hun stelling dat, gelet op deze niet aangetoonde gebreken, de rechten van verdediging werden geschonden.

Het tweede middel is ongegrond.

4.3.1. Verzoekers voeren in een derde middel de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij stellen het volgende:

“Doordat het redelijkheidsbeginsel, vervat in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Terwijl verzoekende partijen alle benodigde documenten neerlegden en hun situatie en integratie meer dan voldoende aantoonde en toch arbitrair werd beslist dat hun aanvraag onontvankelijk is.

Zodat de bestreden beslissing geenszins op redelijke wijze werd genomen.

Toelichting :

Verzoekende partijen verblijven sinds begin 2009 (maar liefst 5,5 jaar!!) in België en hebben zich sinds hun aankomst volledig geïntegreerd in onze samenleving. Ze kunnen in alle eerlijkheid en oprechtheid een toonbeeld van integratie worden genoemd, en toch wordt hun aanvraag geweigerd.

Men kan zich dan ook terecht de vraag stellen in hoeverre er sprake kan zijn van een redelijke besluitvorming?

Verzoekende partijen verwijzen naar hetgeen reeds eerder gesteld werd, nl. dat de onontvankelijkheidsbeslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken op de aanvraag van verzoekende partijen op basis van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, buiten elke redelijke termijn werd getroffen, in het bijzonder in het licht van de beperkte complexiteit van de vraag.

Verzoekende partijen vragen zich tevergeefs af hoe de Dienst Vreemdelingenzaken op grond van de aangehaalde motieven tot de bestreden beslissing kon komen. Er is immers geen enkele proportionaliteit tussen de aangevoerde argumentatie en de getroffen beslissing.

Met betrekking tot de ontvankelijkheid hebben verzoekende partijen een aantal argumenten aangevoerd, een aantal buitengewone omstandigheden die hen moeten toelaten de aanvraag vanuit België te doen.

Al deze elementen maken duidelijk dat verzoekende partijen minstens een jaar nodig zouden hebben om aan een nieuw visum voor België te geraken, als zij er ooit al één zouden krijgen.

Deze permanente inbreuk op het gezinsleven (verzoekende partijen beschouwen hun woonst in Aalst immers als hun enige thuis, en hun vrienden daar als vertrouwenspersonen die als het ware hun Belgische familie vormen) is een buitengewoon nadelig (onbeoogd) gevolg dat niet in verhouding staat met de beoogde situatie.

Alle omstandigheden in acht genomen, zou een aanvraag in het buitenland dan ook een 'buitengewone' inspanning betekenen voor betrokkenen.

Verzoekende partijen verwijzen naar de rechtspraak van de Raad van State waar deze herhaaldelijk stelt dat er een belangenafweging dient te gebeuren tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften voorzien in het oude artikel 9, derde lid Vr. W. en, anderzijds de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die dit veroorzaakt in een concreet geval.

Indien de ongemakken niet in verhouding staan tot het beoogde doel en de beoogde gevolgen, dan is de administratieve handeling 'buitengewoon' nadelig voor de betrokkene en kunnen buitengewone omstandigheden ingeroepen worden.

Beslissen dat iemand niet geregulariseerd wordt na een ononderbroken verblijf van meer dan drie jaar, terwijl zij overduidelijk geïntegreerd zijn in België, is geenszins een beslissing die door een redelijk denkend mens zou worden genomen.

Gelet op het voorgaande kon de bestreden beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken niet op rechtmatige wijze zomaar stellen dat de aanvraag van verzoekende partij onontvankelijk zou zijn.

Daarenboven lijkt het er sterk op dat de Dienst Vreemdelingenzaken de aanvragen niet meer op individuele basis beoordeelt.

Dit terwijl de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie over een discretionaire bevoegdheid beschikt en het zijn taak is om elke aanvraag individueel, correct, grondig en in redelijkheid te beoordelen. In casu is dit met zekerheid niet gebeurd.

De aanvraag van verzoekende partijen werd afgewezen op basis van de argumentering dat de aangehaalde elementen niet kunnen worden weerhouden als bijzondere omstandigheid om de aanvraag in België in te dienen. Een afdoende motivering waarom zij niet kunnen worden weerhouden, wordt niet opgenomen in de bestreden beslissing.

Het redelijkheidsbeginsel veronderstelt evenwel dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

In casu is dit niet het geval en kan niet redelijkerwijze begrepen worden waarom een dergelijke ingrijpende beslissing werd genomen ten aanzien van verzoekende partijen. Kortom, de bestreden beslissing is volkomen onredelijk.

Verzoekende partijen voldoen dus aan elke mogelijke voorwaarde om een ontvankelijke (én gegronde) aanvraag tot regularisatie te kunnen indienen in België. Toch meent de Dienst Vreemdelingenzaken de aanvraag onontvankelijk te moeten verklaren. Zulks is niet meer redelijk te verantwoorden, de beslissing in deze is werkelijk te verregaand en overdreven. Zelfs na lezing ervan, kan men onmogelijk begrijpen dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet de nodige terughoudendheid aan de dag legde en deze beslissing trof.

Gelet op het voorgaande konden de bestreden beslissingen van de Dienst Vreemdelingenzaken niet op rechtmatige wijze zomaar stellen dat de aanvraag van verzoekende partij onontvankelijk zou zijn.

De bestreden beslissing is dan ook onredelijk en voldoet niet aan het criterium dat het een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden."

4.3.2.1. Door uiteen te zetten dat zij reeds sedert 2009 in het Rijk verblijven, dat zij een gezinsleven en vrienden en vertrouwenspersonen in België hebben en dat zij goed geïntegreerd zijn – gegevens die verzoekers aanvoerden ter staving van de gegrondheid van hun aanvraag om machtiging tot verblijf – tonen verzoekers niet aan dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen dat zij geen gegevens aanbrachten waaruit zou kunnen worden afgeleid dat het voor hen zeer moeilijk of zelf onmogelijk zou zijn om hun verblijfsaanvraag in te dienen via de reguliere procedure en hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd onontvankelijk is.

Zij tonen ook niet aan dat de redengeving die aan de basis ligt van de eerste bestreden beslissing niet aanvaardbaar is door te betogen dat deze beslissing pas na zeventien maanden werd genomen of door uiteen te zetten dat de behandeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf die vanuit het buitenland wordt ingediend enige tijd in beslag kan nemen en dat zij geen garanties hebben dat deze aanvraag zal worden ingewilligd.

Het feit dat verzoekers hun situatie zelf anders inschatten dan verweerder en dat zij vinden dat het indienen van een verblijfsaanvraag vanuit het buitenland wel een buitengewone inspanning van hen vraagt laat evenmin toe te concluderen dat verweerder kennelijk onredelijk optrad en dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden.

Verzoekers' bewering dat verweerder hun individuele situatie niet in aanmerking heeft genomen, is gelet op de motivering van de eerste bestreden beslissing niets anders dan een ontkenning van de realiteit.

4.3.2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekers ook geschonden achten – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

Het derde middel is ongegrond.

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep is onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de tweede, derde, vierde en vijfde bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend zeventien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK